

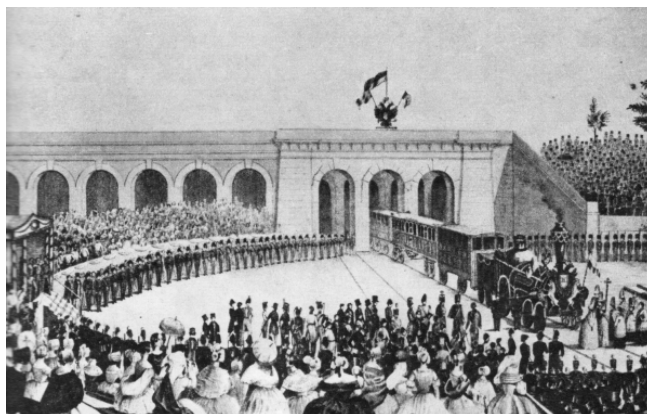
Sváteční Praha

Na poslední vycházku v tomto roce, vloženou mezi vánoce a konec roku, jsme se sešli na historicky nejstarším pražském nádraží. Cestovat jsme se však nikam nechystali. Dnešní Masarykovo nádraží, jehož slavné dny zde připomíná již jenom pamětní deska v odjezdové hale. Byla to před 170 lety velká sláva. Na krásné, právě postavené nádraží, jež postavily firmy Lanna a Bratři Kleinové, podle návrhu architekta A.Jünglinga, měl přijet do Prahy první vlak z Olomouce.

Tak vypadalo slavnostní přivítání první parostrojní železnice ve stanici Praha

Takovou událost je jistě dobré si připomenout, vždyť nahradila takzvanou koněspřežku, která se využívala spíše pro nákladní dopravu a trpěla lámáním kolejnic a rozpadáním kamenných pražců.

Žádné velké oslavy se však nekonají, současné nádraží je špinavé, zanedbané a rozhodnutí o jeho budoucnosti je v nedohlednu. Pravděpodobně nepomůže ani naše vzpomínka na oslavu této, pro Prahu významné události.



To nová budova Florentina která ze sousedství vzhlíží na neutěšený stav „naší Masaryčky“, takové problémy zatím nemá. Obrovský komplex postavený nadčasovými technologiemi, po zbourání Rudého práva pro firmu Penta Investment, září čistotou a o své budoucnosti má jasno. Začal již sloužit, nejen jako nájemní kancelářské prostory, ale i luxusní obchodní pasáž pro veřejnost.

Nás toto trochu sterilní atrium, které však každého musí přesvědčit o mohutnosti této stavby, nasměrovalo do jeho východní části, do obnovené Desfurské zahrady. Ta byla zničena i se svou vzrostlou zelení, skleníkem a západní částí Desfurského paláce, při stavbě parkoviště pro bývalé Rudé právo.



Nově upravená Desfurská zahrada se zbytkem Desfurského paláce



Desfurský palác, klasicistní budova postavená v roce 1847, jako velkolepý palác pro hraběte Desfur-Walderode, podle návrhu architekta Krannera, patří svojí výzdobou k nejvýznamějším dílům českého nástěnného malířství poloviny 19. století. Dnešní stav. Dům je zavřený-vybydlený. Úpravy dřívějších nájemců interiéry nevratně poškodily. Oprava a restaurátorské práce měly být provedeny již při výstavbě budov Florentina. Zatím to vypadá podobně jako s tím nádražím. Světlá budoucnost paláce je v nedohlednu.

V paláci byl alespoň obnoven průchod do ulice Na Florenci. Tou jsme prošli k nedávno zrušené pasáži U Hájků. Nyní byla upravena na recepci, kavárny a restaurace Desinghotelu Elefant. Naší více jak dvacetičlennou skupinu jsme rozdělili na několik částí abychom příliš neprovokovali a mohli si moderní design hotelu zevnitř trochu prohlédnout.



Reprezentativní prostory hotelu zdobí i skleněná fontána



Hotelem jsme prošli do ulice Na Pořičí a obchodní pasáží Florentina jsme se dostali před Masarykovo nádraží. Tady v dopravním ruchu Havlíčkovy ulice si málokdo všimne výstavné budovy Lannova paláce, navržené v roce 1859 architektem Ignácem Ulmanem.

Rod Lannů přišel do čech ze salcburska již v 18.století a zasloužil se o mnohé. Byli to oni kdo založili na kladensku železářny, postavili regulační díla na řekách, slavné mosty, třeba řetězový most císaře Františka I, Negreliho viadukt a nebo Masarykovo nádraží. Snad proto si vybrali místo pro svůj palác právě zde, aby své dílo měli stále na očích.

Jen pár desítek metrů od Lannova paláce je Senovážné náměstí. To bylo založeno na Novém městě pražském roku 1348 a bylo určeno trhům se senem a obilninami. Náměstí prošlo mnoha obměnami, postaveny byly významné budovy a jen toto náměstí by samo vydalo na vlastivědnou vycházku.

My jsme se tentokrát zastavili u zajímavé fontány, kterou darovala Praze exilová sochařka Anna Chromý. Fontána po několika letech ztratila svůj původní a kontroverzní fialový nátěr, tím zoxidovaný kov působí mnohem přirozeněji.

Umělecký záměr Anny Chromy byl hudba řek

Muzikanti ve fontáně představují světové veletoky :

Socha s mandolínou řeku Gangu
Flétnistka Amazonku
Houslistka Dunaj
Trubač Mississipi

Samostatná socha umístěná na druhém konci parku představuje probouzející se Nil



Když se u fontány fotografují cizinci, proč bychom to nemohli udělat i my Pražáci ? Připomene nám to, že těsně před koncem roku 2015, se nás sešlo na tuto procházku Prahou čtyřicet a nejen to, že s námi celou cestu absolvovala skvělá paní Karla Leineinerová, která za pár dní v lednu oslaví 86 narozeniny. Naše velká gratulace.



Na Senovážném náměstí se zemědělské produkty nejen prodávaly ale opravdu i vážily a to ve velkém. Byla zde váha, kam najížděly k vážení plně naložené povozy. Snad z logiky věci právě zde vznikla jedna z nejzajímavějších staveb na náměstí, Plodinová burza.

Novorenesanční palác Plodinové burzy postavený v roce 1894

Založil ji významný mlynář Jindřich Odkolek a stal se také jejím prvním ředitelem. Na plodinové burze akcie nahradily zemědělské komodity.

Novodobá historie: sloučení s budovou německého kasina, předání budovy Živnobance, potom československé televizi a nakonec ČNB. Té slouží dodnes jako kongresové centrum, odborná knihovna ČNB a technické zázemí.



I k další zajímavé stavbě, jejíž návštěvu nevynechá snad žádný zahraniční turista jsme to neměli nijak daleko.

Je to Jubilejní synagoga císaře Františka Josefa I. v Jeruzalémské ulici



Originální stavba v maurském slohu, s nádhernými interiéry ve stylu vídeňské secese, na níž soutěž v roce 1901. vyhrál vídeňský architekt Vilhelm Stiassny. Po otevření v roce 1904 se stala nejmladší a také největší synagogou v Praze. Nahradila tak tři menší synagogy zbourané při asanaci židovského geta.

Nakonec perlička-i tehdy pražští radní měli výborné nápady. Stavba díky nim málem nevznikla. Tvrdili že zpěv a modlitby z jednoho kostela budou rušit bohoslužby v kostele vedlejším, vzdáleném asi 400. metrů chrámu sv. Jindřicha.

A právě u jedné z nejstarších staveb v Praze, chrámu svatého Jindřicha a svaté Kunhuty jsme se na chvíli zastavili i my. Postaven byl v gotickém slohu ve druhé polovině 14. století. Při pozdějších přestavbách a úpravách byl vnitřek kostela vyzdoben sochami a obrazy těch nejvýznamnějších českých umělců té doby

Karla Škréty, Vavřince Reinera,
Jiřího Heinse, nebo Jiřího Bendla.



Kostel byl původně oklopen hřbitovem, nejvíce využívaným při morových ranách. Později byl zrušen, dnes jeho zbytky tvoří malý parčík obklopující kostel. Některé náhrobní kameny však byly zachráněny.

Jsou to vzácná umělecká díla. Jsou připevněny na obvodových zdech kostela.

Velkou raritou je samostatná zvonice, dnes označovaná jako Jindřišská věž. Postavena byla proto, že původní věž přiléhající ke kostelu by neunesla váhu zvonů. Z Jindřišské věže se tak stala dodnes nejvyšší zvonice v Praze, s výškou 65,7 metru. A jak to bylo s těmi zvony?

Postupně byly zavěšeny: zvon Maria v roce 1518..... 500.kg.
zvon Jindřich r.1680 3350.kg
zvon Dominik r.1850.....1000.kg

Neogotickou přestavbu jak Jindřišské věže, tak kostela svatého Jindřicha a Kunhuty navrhl v roce 1879. nám dobře známý architekt Josef Mocker.



Ze Senovážného náměstí jsme prošli do vánočně vyzdobené zahrady Slovanského domu



Slovanský dům vznikl jako barokní palác nazývaný Vernierovský, časem začal sloužit většinou německy hovořícímu obyvatelstvu pod názvem Deutsches kasino.

Dnes se tváří jako luxusní obchodní centrum s multikinem které má 10. kinosálů.

Procházkou ulicí Na Příkopech se pomalu blížíme k našim posledním zastavením. Na jednom z domů nás upoutala bronzová pamětní deska, světově proslulého

lyrického básníka Rainera Maria Rilkeho 1875-1926.

V Praze se narodil, absolvoval zde i německou piaristickou školu. Celý život se ale toulal Evropou. Měl velkou slabost pro starší zámožné dámy, od nichž se nechal vydržovat. Byly mezi nimi třeba Sidonie Nádherná nebo princezna Hohenlohe-Waldenburg, ta mu dokonce dala k dispozici svůj palác v Benátkách a zámek v Loučeni. Básník je pohřben na malém hřbitůvku ve Švýcarsku.



Na nás již čeká vánočně vyzdobená a nasvícená pasáž Černá Růže



Komplex několika budov mezi ulicemi Ne Příkladcích a Panská, propojený ve tvaru obchodní pasáže, ve stropě zakončený unikátní sklobetonovou střešou a ochozy v každém patře.

Co sem přivádí nás? Jednoznačně lákadlo největší, výstavní a prodejní prostory firmy Moser. Ta tyto nádherné prostory navržené v první polovině 19. století Josefem Fantou využívá již od dob První republiky.

Sklo od Mosera je označováno jako „ Sklo králů“ a prodejní prostory tomu odpovídají



Sklárna Moser patří k nejstarším manufakturám v Evropě. Založil ji v roce 1857. vynikající rytec a obchodník Ludwig Moser. Její výrobky lze nalézt na nejprestižnějších místech po celém světě.

V prodejně jsme viděli jak autorská díla předních českých výtvarníků, tak porcelán nejlepších evropských výrobců. Pro něj má firma Moser exkluzivitu.



Poslední místo na Příkopech které máme v plánu navštívit je palác Silva Tarouca. Pozdně barokní palácová stavba z roku 1752. Přestavbu paláce navrhl Kilián Ignác Dientzenhofer a o dokončení stavby se dvěma dvorními trakty se zasloužil jeho zeť Anselmo Lurágo.

Vlastnické vztahy se lety měnily. Byli to Pikolominiové, Nosticové a posléze sňatkem získal palác hrabě Silva Tarouca z portugalského rodu. Ten je také vlastníkem průhonického panství a velkým milovníkem přírody.

Prohlédli jsme si alespoň tento prostor hlavního schodiště se sochařskou a malířskou výzdobou. Krásný je jistě celý palác ale i když je v majetku pražské obce, okupuje jej nespočet různých firem včetně kasina a Černého divadla Jiřího Srnce.



Při odchodu z paláce ve vstupním prostoru jsme se ještě zastavili u pamětní desky Rotary klubu k 80.výročí založení Rotary klubu Praha v Československu.

Rotary International je mezinárodní sdružení vůdčích osobností, bohatých podnikatelů a obchodníků k poskytování humanitárních služeb, s cílem budovat dobrou vůli a mír ve světě.

První Rotary club vznikl 23. února v americkém Chicagu.



Čas utíká rychle, dnes je to již 90.let co se v tomto domě členové Rotary klubu sešli. A my účastníci dnešní tak trochu sváteční vycházky ? My se zde naopak rozejdeme, rozejdeme do svých domovů, s přáním aby ten nastávající rok 2016. nám nepřinesl nic nepříjemného .

V Praze 28. prosince 2015.

Většinu fotografií pro kroniku pořídila Milena Krejčová,
kroniku s fotkami dal dohromady Mirek.